

Certificeret ABC Practitioner Tarja Eriksson-Grev

Jeg har været med fra starten. Det har været en sjov og udviklende rejse. Jeg fik æren af at være med i Danmark to gange. Jeg fik mange tanker, om hvad refleksion er, med mig. For mig har refleksion været en god måde at komme videre på med mine tanker og at forstå og acceptere andres tanker. Vores første refleksionsmøde handlede om store spørgsmål, men det var nødvendigt for at vi kunne komme videre med os selv.

I dag synes jeg at vi er kommet et stykke vej, men der er stadigvæk meget der mangler.

Er vi tilstrækkeligt nysgerrige og kan vi stille de rigtige spørgsmål? Jeg har brug for hjælp med dette for at komme videre i mine tanker. Jeg har brug for at blive bekræftet og lyttet til. Det viderekobler jeg til børnene i vores lyttegruppe.

Efter sidste samtaleleder uddannelse fik jeg meget at tænke over.

Hvordan lytter vi? Hvad skal vi lytte efter? Hvad er det jeg skal spørge efter? Er jeg nødt til at stille spørgsmål? Disse funderinger havde jeg med mig i den refleksionsgruppe, hvor jeg er samtaleleder. Det gjorde, at jeg ubevidst lyttede til, hvordan de stillede spørgsmål til de andre. Det blev en konkret spejling af mig selv, hvordan jeg stiller/kan stille spørgsmål. Nu til den begivenhed jeg vil fortælle om.

Sidste år kom en pige til gruppen, hun var meget aggressiv og havde et stort behov for kontrol. Hvilket betød, at hun havde det svært med relationerne til vennerne. De andre børn og jeg fik mange svære dage sammen. Vi havde mange refleksioner sammen om, hvordan vi skulle hjælpe hende. De havde mange gode tanker om, hvad hver og en kunne gøre for at det skulle blive godt. Bl.a. at de skulle kigge hende i øjnene og sige, at jeg ikke vil have, at du gør sådan eller at de skulle prøve på ikke at blive vrede, fordi det hjalp jo ikke, kom de frem til. Pigen selv ville også ændre på sin opførsel for det tog på hendes kræfter at være så vred.

Eftersom hun havde så stort kontrolbehov forsøgte jeg at være et skridt foran hende, som f.eks. at vi havde bestemte pladser, for hun havde brug for at vide, at hun sad ved siden af mig hver dag. I starten var hun meget usikker og sad og gned sit underliv mod stolen. Jeg gjorde ikke noget stort nummer ud af det, andet end at bede hende om at sidde stille på stolen fordi den knirkede sådan og det var forstyrrende for os.

Den første kontakt havde jeg med hendes far da han tog mig til siden og snakkede om hendes gnidning. Er det normalt? Gør hun det også i skolen? Faren syntes at det var meget pinligt. Hans fundering var; hvad skal man gøre således at hun holder op med det? Jeg forstod at hans store dilemma var, at han syntes det var pinligt. Min måde at møde ham på var, at jeg var naturlig og fortalte om, hvordan jeg havde gjort det i børnehaveklassen og at det nok ikke var så godt at gøre et stort nummer ud af det. Nu så jeg hvordan faren slappede af og syntes at det var en god tanke, sådan havde han ikke tænkt på det. Jeg følte at vi havde skabt tillid til hinanden.

Næste gang faren tog kontakt til mig var han meget oprørt fordi pigen var kommet hjem og havde fortalt, at de store drenge på skolen, slog hende. Han satte spørgsmålstejn ved, hvad vi gør her på skolen. Takket være den tillid vi tidligere havde skabt, så tager jeg det ikke personligt og går ikke i forsvar men spørger ham, stille og roligt, hvad han mener? Kan du fortælle, hvad der er sket?

Jeg får at vide hvem drengene er og hvad de har gjort. Ud fra de navne har fået, så har jeg meget svært ved at tro på, at det pigen har fortalt om der hjemme, er rigtigt. Jeg fortæller ham hvad jeg føler. Jeg lover ham at snakke med børnene.

Mit næste spørgsmål til ham er: Hvad skal vi sammen gøre så det bliver godt for din datter her på skolen? Hvordan går vi videre?

Et forslag fra mig var, at vi skulle fortælle hende, at det er en god skole hun går på. Det var han enig i. Nu føltes det som vi var med på samme tog.

Næste dag spurgte jeg drengene om jeg kunne snakke med dem i grupperummet. Det var ok. Jeg fortalte hvad jeg havde hørt. Det var to overraskede drenge der kiggede på mig og sagde at det ikke var sandt. De fortalte, en efter en stille og roligt, hvordan de havde oplevet det. Jeg lover dem at jeg ville snakke med pigen. Spørger dem efter om jeg må fortælle hende hvad de har sagt, og det var ok. Da vi var færdige spurgte jeg pigen om jeg måtte snakke med hende i grupperummet. Det må jeg. Jeg fortæller hende hvad drengene har sagt og kan se på hende at hun er ilde til mode og det kommer frem at hun ikke har fortalt sandheden. Jeg spørger hende, hvad vi skal gøre og hvad hun synes?

Vi bliver enige om at hun skal fortælle drengene hvorfor hun gjorde, som hun gjorde og hun ville selv snakke med sin mor, uden min hjælp.

Da vi alle mødtes igen fortæller jeg dem hvor vigtigt det er, at vi ser hinanden i øjnene når nogen snakker og at vi lytter til hinanden uden at afbryde. Vi var jo ikke der for at give nogen skyldfølelse. Det hele endte godt og de blev enige om, hvordan de skulle gøre pigen opmærksom på, når hun blev for intensiv ved drengene.

Næste dag kom moren til og fortalte at pigen ikke havde fortalt dem sandheden. Jeg roser pigen for at hun turde fortælle det hjemme.

Moren tager mig til siden og beder om at få lov til at snakke lidt med mig. Hun spørger hvilket billede jeg har af pigen og hvordan hun er på skolen.

Jeg fortæller hvad jeg har set og hvordan jeg oplever hendes datter. Så siger moren at det stemmer overens med hvordan de oplever hende der hjemme.

Nu åbner moren og der kommer meget frem, så jeg spørger hende. Hvordan skal vi sammen hjælpe pigen? Det har hun ikke noget svar på. Jeg forstår hende et møde med mig og specialpædagogen her på skolen. Spørger ligeledes om det er ok at specialpædagogen kommer og observerer pigen inden vi mødes. Moren svarer uden tøven ja og jeg kan se at hun er lettet og føler at hun har tillid til mig.

Nogle uger senere aftaler jeg en tid sammen med forældrene, hvor de begge to kunne være med. Vi var enige om at vi sidder på skolen sammen med specialpædagogen. Under mødet var jeg nødt til at sørge for at vi skabte tillid til hinanden, da der var en ny person med som forældrene ikke havde mødt tidligere. Når forældrene åbnede sig for os, føltes det som om at vi sammen kunne gøre meget for pigen. Jeg (vi) lyttede og spejlede forældrene uden at lægge nogen vurdering i det de fortalte om.

Så gav jeg og specialpædagogen vores billede af hende og det stemte overens med hvad de havde oplevet i nogle år.

Vi kommer frem til nogle konkrete forslag på hvad forældrene kunne prøve der hjemme og hvad jeg kunne gøre på skolen. Vi besluttede også at vi skulle mødes igen, for en opfølgning.

Det var to lettede forældre der forlod skolen.

Efter min anden samtale med faren besluttede jeg mig for at jeg ville gøre alt i min magt for denne her pige. I stedet for at blive irriteret på hende så gav jeg ros og kærlighed.

Jeg ændrede min måde at se hende på, hun blev til et lille menneske i stedet for en vred unge.

Faren må også have formidlet noget positivt til pigen, langsomt men sikkert ændrede pigen sig til en positiv pige der hver eneste dag kom hen til mig og sagde at hun var så glad for mig og at jeg var sød.

Nu kunne jeg også ærligt sige at jeg kunne lide hende.

Hun faldt tilbage til det gamle, en gang imellem, men det var ikke så voldsomt som før.

Moren og faren så også en forandring hjemme og de var så glade for det.

Faren kom og spurgte mig en dag, hvordan vil det være for hende som teenager?? Fordi hun blev jo stadigvæk vred der hjemme.

Jeg svarede, hvis vi sammen fortsætter på denne gode måde, så kommer det sikkert til at blive fint.

Så siger faren, JA! Ellers kommer vi til dig.

Længe efter dette, når faren kom, fik vi tomlen op og han smilede med hele ansigtet. Moren ser efterhånden også gladere ud.

For mig gjaldt det om at få faren med. Når han var med mig var det meget lettere at arbejde med pigen, fordi hun følte at vi havde kontrollen.

Der var mange metoder. Jeg gjorde brug af lyttekulturen, barometeret, temperamenterne, typologien. Fra A til B tænkte jeg ikke på, lige der, men i bakspejlet ser jeg tydeligt, at jeg brugte det. Jeg satte stor vægt på Reflekterende tilgang. At møde disse mennesker med respekt og lytte til deres tanker. MBTI var en stor hjælp i forhold til pigens indlæring og tankemåde. Jeg prøvede virkelig at forblive grøn da jeg mødte forældrene og pigen og forsøgte gennem min grønne stemning, at påvirke faren og pigen til at komme i grønt.

Resultatet blev en meget gladere og roligere pige som ikke havde behov for så megen kontrol. Vi har ikke behøvet mere hjælp fra specialpædagogen. Den tillid som vi skabte har hjulpet pigen så langt.

Forældrene blev tilfredse og glade og har fået hjælp gennem forskellige redskaber som de kan bruge i deres hverdag.

At være i Lyttekulturen, for mig, var når jeg var rensset for forudfattede meninger, rolig og ydmyg når jeg havde en samtale med barnet og forældrene, at prøve på at forstå barnet/forældrene og hvordan de tænker. I vores møder var jeg altid mig selv og jeg var ærlig. Kontakten, trygheden og empatien var også meget vigtige. Turde, at spørge hvordan de føler og hvordan de skal gå videre. Der er en mening med at vi sidder her. Ved at jeg faktisk lyttede til pigen forstod jeg, at det ikke var os hun var vred på, men det var alle de besværlige ting der skete derhjemme, som hun nu turde fortælle mig om.

Barometeret er et billede af, at man som menneske kan komme i grønt-gult-rødt

Grønt kan være indre ro. Gul er fokuseret, højere oppe på skalaen i det røde kan man blive fanget af sine egne negative vurderinger. For at kunne være rensset i mine møder med pigen/forældrene var jeg nødt til at passe på med ikke at være oppe i barometeret for det ville ikke gå. I begyndelsen af efteråret var vi alle i rød og følte en stor afmagt. Da jeg fik mig selv ned i grønt og følte mig rolig så var det nemmere at få pigen/forældrene grønne og rolige. Derefter kravlede vi op i det gule for at blive kreative og prøve på at finde løsninger, redskaber for hvordan vi skulle gå videre og hvordan vi skulle hjælpes ad for at pigen skulle føle sig godt til pas. En nyttig balance og at tænke gør vi i det gule.

De fire temperamenter; Artisten, Vægteren, Forskeren, Idealisten

Jeg selv er en artist som lever her og nu, vil mærke frihed, følge mine impulser og ikke føle mig tvunget til noget som jeg ikke selv har valgt. Jeg synes ikke om at forberede mig til morgendagen. Men i mit arbejde med pigen og forældrene var jeg nødt til at gøre brug af alle temperamenterne. Som vægter var jeg tvunget til at planlægge, tage kontrol og ansvar for nogle ting i den situation vi var i. Som forsker prøvede jeg at forstå og tænke, DEREFTER at finde aktiviteter der førte til udvikling for pigen og forældrene. Som idealist ville jeg løse konflikterne som kom mellem pigen og de andre børn, skabe harmoni og at alle blev set. Se forældrene/pigen som mennesker, hvor vi spillede sammen.

Jeg har en forståelse for at alle mennesker er forskellige og tænker forskelligt. Da jeg snakkede med pigen/forældrene var jeg meget påpasselig med at forklare på forskellige måder således at de ville forstå hvad det var jeg mente. Jeg dokumenterede også således at der ikke ville opstå nogen misforståelse, således at vi havde den samme opfattelse af det der blev sagt. Som ekstrovert person var jeg nødt til at tænke over at sætte mit tempo ned og lytte. Men jeg har også en introvert side som kommer frem når jeg skal koncentrere mig, så skal der være stilhed omkring mig. Det fik jeg brug for da jeg skulle arbejde med pigen. Hun er meget ekstrovert, men da hun skulle koncentrere sig så ville hun have stilhed omkring sig og det løste hun ved at sætte sig ved et andet bord. Jeg var virkelig nødt til at tænke så jeg ikke tog for givet, at min måde at tænke på ville være det bedste for hende.

I mit daglige arbejde sammen med mine kollegaer synes jeg at det er virkelig dejligt at opdage, hvor forskellige vi er og hvor forskelligt vi tænker. Med vores forskellighederne komplementerer vi hinanden.

Hvilken lykke/held at jeg har været en del af Den Kommunikative Pædagogiks spilleregler og metoder, for det har jeg haft en stor nytte af, både i mit job og privatliv.

Jeg har stadigvæk meget at lære men jeg lærer ved at gøre, så det her har været en lærerig rejse. Det jeg lige nu prøver at tænke på er, at være rød ikke behøver at betyde at jeg er vred eller oprørt. Men hvilke ord jeg gør brug af. Sådan har jeg aldrig tænkt før. SPÆNDENDE.

Vertificeret af
Equilibrio 2008

Lars Rokkjær
CEO / Chairman / Founder